

Om Kammeradvokatens salærbe- regning

Kammeradvokaten afregner sine sager i overensstemmelse med kammeradvokat-aftalen:
www.kammeradvokaten.dk/media/140025/kammeradvokataftalen.pdf

Princippet i aftalen er, at Staten interesserer sig for, om aftalen med Kammeradvokaten samlet set er fordelagtig for Staten, dvs. om årssalæret ift. anvendte timer og den registrerede kvalitet er rimeligt og lever op til aftalen om 1/3 rabat.

1/3-rabatten kontrolleres hvert eneste år af Moderniseringsstyrelsen. Selvom sammenlignelige advokatfirmaer hverken oplyser timepriser eller omsætningstal, så anvender Moderniseringsstyrelsen alle tilgængelige benchmarks, herunder f.eks. timesatsen for de skatteadvokater, som efter særlige regler honoreres af det offentlige, når en skattesag føres for Landskatteretten. Disse satser sammenlignes med den gennemsnitlige timesats, som Kammeradvokaten oplyser i årsberetningen. Andre gange kendes det salær, en modpart tager i en sag, og det kan så sammenlignes med salæret til Kammeradvokaten. Det er derfor ikke rigtigt når det hævdes, at Kammeradvokaten får en overpris i salærene.

1/3-dels princippet indebærer imidlertid ikke, at der nødvendigvis er 1/3 rabat på salæret i enhver sag, for det kommer an på flere forhold:

- a. Retsplejelovens § 126 bestemmer, at et advokatsalær skal være "rimeligt". De Advokatetiske Regler (pkt. 16.1) bestemmer endvidere, at følgende parametre indgår i skønnet:
 - i. sagens betydning og værdi for klienten
 - ii. sagens udfald
 - iii. arten og omfanget af det udførte arbejde
 - iv. det med sagen forbundne ansvar

Disse principper genfindes i kammeradvokat-aftalen, som netop heller ikke lægger op til afregning alene ud fra et tidsforbrug eller i forhold til en procentdel af sagens værdi.

- b. I små sager vil tidsforbruget ikke altid stå mål med, hvad der kan betegnes som et "rimeligt salær". Dette skyldes dels, at Staten ønsker en ensartet kvalitet i sagsbehandlingen, uanset om en sag er "stor" eller "lille", dels at Kammeradvokaten ofte varetager en række opgaver, som ikke normalt ligger hos en sagsøgt part (hvilket Staten oftest er), men hvor Staten anser det for naturligt i kraft af sin status at sørge for eksempelvis fremlæggelse af alle sagsakter, oplysning om praksis, indhentelse af yderligere oplysninger m.v. Det gælder både i personskadesager, sager om social pension, samt sager på vegne administrative råd og nævn og visse andre typer sager, hvor en myndigheds afgørelse skal efterprøves af domstolene.
- Denne ekstra indsats for at sikre den ensartede kvalitet kan betyde, at Kammeradvokaten ikke indenfor den sædvanlige opfattelse af et "rimeligt" salær for sagen kan opnå dækning for indsatsen ved at føre sagen. I forhold til Kammeradvokatens kalkulationssatser giver disse sager et tab.
- c. I større sager vil salærparametrene omvendt ofte føre til, at der pga. sagens betydning for klienten og det med sagen forbundne ansvar - og typisk også som følge af arten og omfanget af det udførte arbejde - beregnes et højere salær end en normal dækning for anvendte timer. Imidlertid skal salæret stadig være "rimeligt" og årssalæret stadig vise 1/3 rabat samlet set.
- d. Den nuværende ordning sikrer således et ensartet højt kvalitetsniveau via en ud-ligning mellem salæret i mindre og store sager på tværs af klienter og sagsområder. Det er i den forbindelse de 24 mio. kroner skal ses.
- e. Man kan godt lave dette om, således at salæret beregnes med udgangspunkt i den samme timesats uanset om der er tale om en lille eller en stor sag. Det kaldes en blended rate. Men så vil den gennemsnitlige timesats for små sager blive højere og for de store sager lavere. Når ordningen i dag ikke lader den fulde omkostning slå igennem i mindre sager skyldes det, at dette sikrer, at sagerne stadig føres i stedet for at de - ud fra et omkostningshensyn - måske ikke bliver ført.
- f. Om man skal have en sådan gennemsnits-timepris, der uden hensyntagen til de sædvanlige salærparametre bruges ved afregningen af hver enkelt sag, er et politisk spørgsmål.

-
- g. Hertil kommer, at hvad der er en stor og en lille sag ikke altid er åbenbart. Et krav om et kørselsfradrag på f.eks. 4.000 kroner udgør som udgangspunkt ikke en stor sag, men hvis sagen tabes, kan det måske føre til, at statskassen ud fra et princip om ligebehandling mødes med tusindvis af tilsvarende krav fra andre borgere, og derfor kan den første sag reelt angå en risiko for statskassen i milliard-klassen. I denne slags sager er det klart, at Staten gerne ser alle nødvendige ressourcer sat ind i sagen, der isoleret set "kun" angår 4.000 kroner. For borgeren med kravet på den anden side er der imidlertid reelt kun tale om en sag til kr. 4.000 og derfor kan det salær borgeren skal betale til sin advokat godt være meget mindre end det salær, som Staten skal betale til Kammeradvokaten, selv om der er tale om samme sag.

Det er ikke retvisende at sammenligne med det salær, som udbetales under fri procesordningen, som er en ordning, hvor personer med visse indtægtsforhold kan opnå godtgørelse fra staten for udgifter til advokat. Dette skyldes, at advokater under fri procesordningen alene får et "passende" salær (retsplejelovens § 334), hvilket i praksis er meget lavere end det sædvanlige "rimelige" salær, jf. ovenfor. Dette er også konklusionen i Advokatrådets undersøgelse fra 2004 af forholdet mellem Kammeradvokatens salærer og salærer til advokater under fri procesordningen, da det i konklusionen hedder: "*Kammeradvokatens salærer er særdeles moderate*" og fortsætter med at nævne, at domstolene tilkender for lave salærer når der skal fastsættes et "passende" salær i stedet for et "rimeligt" salær.